

A fiúvá fogadás reménysége

Radu Gavriluț

Elhangzott Nagyváradon, 2021. február 10-én

<https://www.ekklesiaoradea.ro/>

Van egy könyvünk előkészületben, a címe: A kereszt példázatai, és egy helyen a Róma 6,6-ot említi: „Mert tudjuk, hogy a mi óemberünk azért lett keresztre feszítve Vele együtt, hogy a bűn teste tehetetlenné váljék, nehogy rabszolgáivá legyünk a bűnnek”. Az angol változatban azt mondja, hogy „megsemmisüljön a bűn teste”. Ez a fordítás nem nagyon jó. Mert ezt a testet, amely végrehajtja a lelkünk felett álló énünk parancsait, meg kell fosztani az erejétől. Nem kell elpusztítani. Tehát nekünk nem kell megsemmisülnünk, ahogy a testvérnő mondta. Mert meg kell tanulnunk a kereszt leckéjét, ami azt jelenti, hogy nem vagyunk tekintettel az énünkre. Tulajdonképpen ezt jelenti megtagadni magunkat.

Tehát az első dolog, ami nem is olyan egyszerű, hogy azt megtanuljuk, ne foglalkozunk az énünkkel, ne részesítsük különleges figyelemben. Ugyanis az úgy van, mint a konkoly példázatában, ahol azt mondja: ne szedjétek ki a konkolyt, nehogy vele együtt a búzát is kiszaggassátok. Tehát, annyira össze van fonódva egyik a másikkal, hogy az ember nem könnyen veszi észre, hogy a haragja háttérben tulajdonképpen az énje van. Ki tudja ezt meglátni, hogy az elkeseredés, az idegek háttérben az énem van, akit meg kell tagadnom?

Ezek tehát nem csak odavetett szavak, hogy tudjuk kívülről ezeket az igeverseket: „ha valaki jönni akar én utánam, tagadja meg magát”. Ha például látom, hogy az érzelmeimet az énem felügyeli, akkor nem az a megoldás, hogy elnyomom az érzelmeimet. Mert az érzelmek jók – a kérdés az, hogy ki használja őket? Ki használja az érzelmeimet? Az énem, vagy az Úr? Nem kell tehát elnyomnom az érzelmeimet, mert nem ez a megoldás. Mert ha nem lennének érzelmeink, olyanok lennénk, mint a körösrévi sziklák. Az Úrnak kell használnia az érzelmeinket! Amikor tehát meglátom azt, hogy valójában az énem uralja az érzelmeimet, akkor meg kell tagadnom magam. Amikor pedig megtagadom magamat, utána azt mondja az Ige: „vegye fel az ő keresztjét minden nap”. Amikor minden nap felveszem a keresztet, azzal tulajdonképpen azt mondom: „Uram, foglalkozz Te a Te akaratod szerint ezzel a zsarnokkal, aki felügyeli az érzelmeimet!” Akkor Isten elkezd foglalkozni velem. És így fogjuk tudni végül követni az Urat. Nagyon sok keresztény reménytelen és elkeseredett, mert nem ismeri az utat. Az út biztos, de az igaz ember hit által él, ha azonban meghátrálunk, és magunkra tekintünk, akkor elbátortalanodunk. Ez az egyik dolog.

A másik: a Zsoltárokból sokszor szerepel ez a kifejezés: „bízzál (reménykedj) az Úrban!”. De egyes fordítások azt mondják: „várjad az Urat!”. Mit jelent tulajdonképpen az Úrban bízni? Ugyanazt, mint hinni az Úrban? Nem ugyanazt! 1Thesszalonika 1,2-4: „Hálát adunk Istennek mindenkor mindnyájatokért, amikor megemlékezünk rólatok imádságainkban. Szüntelenül emlegetjük a mi Istenünk és Atyánk előtt hitetek munkáját, szeretetetek fáradozását és a mi Urunk Jézus Krisztus felől való reménységetek állhatatosságát.” Itt más szóval a „reménység béketúrásáról” beszél.

A hit munkájáról beszélni nem bonyolult. Mert a hitnek köszönhetően vagyunk itt ma, és a hitnek köszönhetően örülhetünk az Úrban, mert az igaz hit által él. Nem nehéz a szeretet fáradozásáról sem beszélni, mert a szeretetnek kell képeznie minden cselekedetünk alapját. „Szeretsz engem?“, kérdezi az Úr Pétertől. „Legeltesd az én juhaimat!” Tehát ennek a munkának – a juhok legeltetésének – az alapja az Úr szeretete az Ő juhai iránt. A juhok az Úr juhai, senki másé. Az Úr nagyon szereti az Ő juhait. De testvérek, mire vonatkozik ez az ige: „a reménység béketűrése”?

2Thesszalónika 1,2-4: „Kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól. Mindenkor hálaadással tartozunk az Istennek értetek, testvéreim, amint méltó is, mivelhogy felettébb megnövekedett a ti hitetek, és mindnyájatokban bővítködi az egymás iránti szeretet. Annyira, hogy mi magunk dicsekszünk veletek az Isten gyülekezeteiben, állhatatosságokkal és hitetekkel, minden üldöztetések és szorongatások között, amelyeket elviseltek.”

Tehát a második levélben eltűnt a reménység. Miért tűnt el a reménység? Mert a második fejezet első verse ezt mondja: „Testvéreim, kérünk titeket a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére (parúziájára) és a hozzá való gyülekezésünkre nézve, hogy ne rendüljete meg egyhamar meggyőződésetekben, és ne rémítsen meg titeket semmilyen szellem, beszéd vagy nekünk tulajdonított levél, mintha már itt volna az Úr napja.”

„Krisztus bennetek a dicsőség reménysége”. Valamikor John Saundersnek volt egy ige hirdetése: „Krisztus bennetek a dicsőség reménysége”. Sok helyen voltunk akkor az országban, és ő mindenhol erről beszélt, kisebb változtatásokkal.¹ És egyesek nem tudták ezt az üzenetet elfogadni, mert mi azt szeretnénk, ha ez az igevers így hangzana: „Krisztus bennünk a dicsőség *bizonyossága*”. De nem így van. Ez az igevers így szól: „Krisztus bennetek a dicsőség **reménysége**” (Kolossé 1,27).

Róma 8,18-24: „Mert azt tartom, hogy amiket most szenvedünk, nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely majd megjelenik nekünk. Mert a teremtett világ sóvárogva várja Isten fiainak megjelenését. Mert a teremtett világ a hiábavalóság alá van vetve, nem önként, hanem annak akaratóból, aki alávetette abban a reményben, hogy maga a teremtett világ is megszabadul a romlandóság rabságából az Isten fiai dicsőségének szabadságára. Mert tudjuk, hogy az egész teremtett világ együtt sóhajtozik és vajúdik mind ez ideig. De nemcsak ez a világ, hanem mi is, a Szellem zsenyéjének birtokosai, mi magunk is sóhajtozunk magunkban, várva a fiúvá fogadtatást, testünk megváltását. Mert ebben a reménységben tartatunk meg”.

Mit jelent tulajdonképpen a fiúvá fogadás? Mi Isten gyermekei vagyunk. De ha valaki Isten gyermeke, akkor ez a szó, hogy örökbefogadás, ahogy a román fordításban van, értelmetlen. Mert ha fiak vagyunk, ha az Ő gyermekei vagyunk, miért kell örökbefogadni minket, ha abból indulunk ki, ahogyan ma használják ezt a szót? De ennek a szónak van egy jelentése, a román nyelvben is, ahol azt írja: „nemcsak a teremtett világ, hanem mi is, akik a Szellem zsenyéjének birtokosai vagyunk, fohászokunk magunkban, és várjuk azt a pillanatot, amikor ebbe a fiú pozícióba leszünk helyezve. Ebben a reménységben tartatunk meg.” Az izraelitáknál az volt a szokás, hogy míg a gyermek kiskorú volt, együtt nevelkedett a szolgák gyermekeivel. Bár ő volt az örökös, nem volt semmi különbség, ott volt velük. De jött egy nap, amikor egy ünnepség keretében a fiú másik pozícióba lett helyezve. Fiú lett, és felelősséget kapott. Már nem játszott együtt a szolgák gyermekeivel. Fiú volt. Erre vonatkozik ez:

1 Magyar tolmácsolással meghallgatható: 1. rész - <https://www.youtube.com/watch?v=jIuhJBvFgoc> 2. rész - <https://www.youtube.com/watch?v=ICnaAITL8Sc> 3. rész - <https://www.youtube.com/watch?v=DWBIM8NxYPs> 4. rész - <https://www.youtube.com/watch?v=7DT1aulHALw>

„várjuk a fiúságot”. És tovább azt mondja az Ige: „Mert ebben a reménységben tartatunk meg”. Mi a mi reménységünk? Az, hogy ebbe a fiúi pozícióba leszünk helyezve. Ha nekünk más reménységünk van, vagy más gondolatunk van, azok nem jók.

Nézzétek mit mond itt tovább, a 24-25. vers: „a meglátott reménység pedig nem reménység, mert amit lát valaki, azt miért kellene remélnie? Ha pedig azt reméljük, amit nem látunk, állhatatossággal (türelemmel) várjuk.” Ezért testvérek, az Úr mindenféle helyzeteken visz minket keresztül, mert ki akarja munkálni az életünkben a türelmet. Nem válaszol azonnal, nem oldja meg a problémákat, hanem ott hagy, hogy várakozzunk. Mi imádkozunk, és azt várjuk, hogy tágas térre jussunk, hogy megoldódnak a problémáink, de az Úr mást munkál: „ha pedig azt reméljük, amit nem látunk, türelemmel várjuk.” Testvérek, azok a dolgok, amelyek nincsenek megoldva, Isten kegyelmét jelentik.

26. vers: „Ugyanígy a Szellem is segít(ségére siet) a mi gyengeségünknek, mert amit imában kérünk, ahogyan tennünk kell, nem tudjuk, hanem maga a Szellem jár közben érettünk szavakba nem önthető (kimondhatatlan) sóhajtozásokkal”. Sok kereszténynek nincs meg ez a reménysége, mert nem szokták meg ezt. Örülnek, hogy az Úréi, örülnek, hogy az Úr gyermekei, és ez nagyon nagy dolog. De a reménység állhatatossága, a reménység türelmes várása, hogy türelemmel tudjunk várakozni arra, amit nem látunk, hogy lesz egy nap, amikor megvalósul – ahogy volt például az Ószövetségben az elsőszülöttségi jog, amely a fiúsághoz hasonló fogalom. Nagy hatással volt rám az, ahogyan Júda megkapta az elsőszülöttségi jogot, és hogy az üdvösség Júdából származik. Megérintett az ő hozzáállása, hogy miként jutott ő ide, és milyen hatással volt Jákóbra, mikor hallotta Júda szavait.

A reménység béketűrése. Ebben a reménységben tartatunk meg. Tehát ez az a jó reménység, amit valaki kérdezett a 2Thesszalónika 2,16-ból.

Egy testvér kérdezett a 17. verssel kapcsolatban, ahol egyértelműen meg van különböztetve a fiú és a gyermek. Róma 8,14-19: „Mert akiket Isten Szelleme vezérel, azok Istennek fiai. Mert nem kaptátok szolgaság szellemét ismét a félelemre, hanem a fiúságnak Szellemét kaptátok [tehát ez a fiúság szelleme a fiúi pozícióra utal, ami valójában az érettséget jelenti], aki által kiáltjuk: Abbá, Atyám! Ez a Szellem bizonyosságot tesz a mi szellemünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösei Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak; ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg. Mert azt tartom, hogy amiket most szenvedünk, nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, mely nekünk megjelentetik. Mert a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését.”

Tehát Isten fiai azok lesznek, akikben ez a munkálat végbemegy. A természet várja azt a pillanatot, mikor megjelennek Isten fiai. Nem Isten gyermekei, hanem Isten fiai.

Róma 5,1-2: „Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által, Aki által van a menetelünk is hitben ahhoz a kegyelemhez, a melyben állunk; és dicsekedünk [román: örvendezünk] az Isten dicsőségének reménységében.” Mi gyermekek vagyunk, hit által megigazulva, és ezért jöhetünk Isten színe elé, mert hit által megigazultunk. Nem magunkra tekintünk, hanem az Úrra nézünk, és örvendezünk az Isten dicsőségének reménységében, hogy olyanok leszünk, mint Ő. Ez erre utal.

3. vers: „de nem csupán ezzel, hanem dicsekszünk nyomorúságokban is, tudva, hogy a nyomorúság állhatatosságot (türelmet, béketűrés) munkál.” Testvérek, nincs béketűrés nyomorúság

nélkül. A türelem nem a Biblia tanulmányozása nyomán jön létre. „A nyomorúság béketűrést munkál.”

4-5. vers: „a béketűrés kipróbáltságot (tapasztalatot), a kipróbáltság pedig reménységet, a reménység pedig nem szégyenít meg [román: nem csal meg], mert az Isten szeretete kitöltötte szívünkbe a nekünk adott Szent Szellem által.”

Ez a reménység, amit a tapasztalat hoz, nem csal meg. Türelemmel várva minden nap, mert minden nap fontos – várjuk türelemmel, hogy az Úr munkálkodjon. És minden dologban, amin átmegyünk, Ő tanít valamit. Tudjátok, mi jellemzi azt az embert, akinek nincs türelme? Hamar meg akar szabadulni a problémáktól. Ezért írja az 1Thesszalonika 1-ben: „a reménység béketűrése”.